

ת"פ 21629/10/15 - מדינת ישראל נגד יונה יחיאל מצגר, ח.א.

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 21629-10-15 מדינת ישראל נ' מצגר

כב' השופט משה יועד הכהן

המאשימה

נגד

הנאשם העד

מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד איילה גלברד יעקב

1. יונה יחיאל מצגר ע"י ב"כ עוה"ד טל גבאי 2. ח.א. ע"י

ב"כ עו"ד קרן שפירא

בקשת ערוץ 10 לפי סעיף 13 לחוק סדר הדין הפלילי

(חקירת חשודים), תשס"ב-2002

ובעניין

החלטה

לפניי בקשה שהגיש ערוץ 10 באמצעות העיתונאים רביב דרוקר ועידו תמרי (להלן: "המבקשים"), לפרסם מספר קלטות מתוך תיק החקירה של הנאשם. הבקשה ממוקדת בקלטות שבהן תועדו חקירותיו של הנאשם במשטרה, בקלטת עימות שבין הנאשם לבין עד המדינה ובקלטת חקירתו של איש העסקים אלכסנדר משקביץ (להלן: "משקביץ").

המבקשים מפנים להחלטת בית המשפט מיום 8.3.17, שבה נאסר שידור קלטת החקירה של העימות בין הנאשם לבין עד המדינה. לטענתם, חלפו מאז 14 חודשים וכעת הם מעוניינים להגיש בקשה מחודשת ומורחבת בעניין. לעמדתם, הפרשה לא זכתה לשיח הציבורי הראוי גם בהקשר של מעשה הנאשם וגם בהתייחס למערכת אנשי העסקים שסובבה אותו. לדבריהם, מאחר שלא נוהלו הוכחות בתיק, הציבור לא נחשף להיקף השחיתות שהתגלתה בו, לעומק הריקבון ולזהות האנשים שהיו מעורבים בפרשה.

המבקשים מתייחסים גם לעובדה שבית המשפט נימק בשעתו בין היתר את איסור שידור הקלטת בכך שפסק הדין לא היה חלוט וברצון למנוע פגיעה אפשרית בהליך השיפוטי שעדיין התנהל. כיום לאחר סיום הליכי הערעור ומתן פסק הדין בו ביום 30.4.2017, ההליך הפך חלוט. מעבר לכך, לדבריהם, עפ"י פרסומים עיתונאיים הנאשם הגיש לאחרונה בקשת חנינה לנשיא המדינה. עוד לטענתם, אשתו של הנאשם התראיינה וסיפרה כי היא זו שלחצה על הנאשם לחתום על הסדר הטיעון. לדבריהם, לא פעם קו ציבורי כזה מוביל, בשלב מאוחר יותר, להתכחשות לעבירות עצמן וללקיחת האחריות שנעשתה על-ידי הנאשם והיותה שיקול להסדר הטיעון.

בנוסף לדבריהם, על אף קביעת הפסיקה כי שידור קלטות חקירה יאושר רק במקרים חריגים ומטעמים כבדי משקל, המקרה המדובר עונה על אותה קטגוריה. זאת, משום שמדובר באיש ציבור בכיר שניצל את מעמדו ואת מערכת הכללים הנוהגת בתפר הדק שבין ענייני מדינה ודת והסיקור התקשורתי המצומצם עד כה לא הביא לידיעת הציבור את מלוא הבעייתיות שנחשפה בתיק.

באי כוח הנאשם התנגדו לבקשה. לטענתם, בכל הנוגע לפרסום תיעוד חזותי של חקירות, הכלל הוא אי פרסום והתרת

הפרסום מהווה חריג. לדבריהם, לא הוצג על-ידי המבקשים כל נימוק כבד משקל שיצדיק את התרת הפרסום. שידור קלטות החקירה לא ישרת לטענתם את הציבור ואת זכותו לדעת ותכלית הפרסום הינה, כנראה מציצנות גרידא ותיעוד הנאשם ברגעיו הקשים. באי כוח הנאשם מוסיפים כי הוא בחר להודות ולקחת אחריות בטרם ניהול הליך ההוכחות והרשעתו איננה פרי של הליך שבו נעשה שימוש בחומרי החקירה. מעבר לכך, כתב האישום ופרוטוקולי בית המשפט הינם פומביים, כך שאין בסיס לטענה שהציבור לא נחשף להיקף השחיתות שהתגלה בתיק.

ב"כ המאשימה בתגובתה היא התנגדה אף היא לפרסום גם ביחס לקלטות החקירה של הנאשם ושל משקביץ שלא נדון בהחלטה מיום 1.3.17. לדברי המאשימה, הכלל לפיו אין לפרסם תיעוד חזותי של חקירות חשודים חל גם על תיקים חלוטים. בנוסף, הבקשה לחשוף את העימות ואת חקירותיו של הנאשם אינה משרתת את האינטרס הציבורי ואת זכות הציבור לדעת. בחקירותיו נראה הנאשם - ובעימות גם עד המדינה - ברגעים קשים וחשיפת אותם חומרים כל מטרתה לחשוף את הנאשם בקלון ותו לא.

בנוגע לעמדת עד המדינה, ציינה המאשימה כי על אף שעמדתו לא התבקשה היא הובאה בפניה על-ידי באת כוחו אשר הביעה התנגדות נחרצת על הפרסום מטעמים של שמירה על כבודו והגנה על פרטיותו. לטענתו של עד המדינה, גם אם הצילום יפורסם בטשטוש זהות וקול, כהבטחת המבקשים, לא ימנע הדבר את זיהויו על-ידי רבים מסביבתו ובעידן של רשתות חברתיות הנגישות לכל זהותו תיחשף בנקל והדבר יפגע בו קשות. בנוסף, טוענת המאשימה כי פרסום החקירות לא רק שיפגע בפרטיותם של הנחקרים אלא גם במוסד החקירה ובנכונותם של עדים פוטנציאליים להעיד.

המאשימה מוסיפה כי אין רלוונטיות במקרה הנדון לעקרון פומביות הדיון משום שהחקירות לא הוצגו בפני בית המשפט בשל הצגת הסדר הטיעון, ואי פרסום הקלטות אינו מונע דיון ציבורי בפרשה. מעבר לכך, הטענות לגבי האמרות של אשת הנאשם הם בגדר השערות בלבד וכי הקשיים הראייתיים שנטענו על-ידי המאשימה בשלב הערעור, נוגעים למארג הראיות בכללם ולא דווקא לקלטת העימות.

ב"כ המאשימה מוסיפה כי מאחר שמשקביץ נחקר כחשוד וטרם התקבלה החלטה לגבי העמדתו לדיון, חל על הקלטת חקירתו סעיף 13 לחוק חקירה חשודים. לטענתה על המבקשים היה להשיג את תגובתו בטרם התקיים דיון בפרשה.

לאחר שהמאשימה התבקשה בהחלטה של בית המשפט לבדוק כיצד ניתן להשיג את תגובתו של מר משקביץ נמסר על ידה כי הוא אינו שווה כרגע בישראל ובמערכת המשטרית אין כל רישום לגבי מספר טלפון שבו ניתן לאתרו. בתגובה נוספת שנמסרה בשלב מאוחר יותר נאמר כי לא ניתן לאתר עורך דין המייצג את מר משקביץ בארץ וכי עפ"י בדיקתה איש משאירי בשרו הקרובים (קרבה ראשונה) של מר משקביץ אינו נמצא בישראל נכון להיום.

בתגובה להודעת המאשימה נטען על-ידי המבקשים כי קיימים פרסומים אודות עורכי דין המייצגים את מר משקביץ בישראל וכי ניתן ליצור קשר עמם ולקבל את עמדתו. לדבריהם, הם יצרו קשר עם אחד מעורכי הדין ובמידה ויווצר דרכו קשר עם מר משקביץ ימסר עדכון לבית המשפט. המאשימה בתגובה ביקשה גם כי בית המשפט יקבל תגובה ישירה של עד המדינה. באי כוחו הגישו עקב כך תגובה מפורטת שבה מנו את נימוקיו למניעת הפרסום בהסכמת המבקשים

התבקש איסור פרסום של הנימוקים. לאחר שעיינתי בדבר, אני סבור כי מטעמי צנעת הפרט וכן מתוך חשש לחשיפת זהותו של עד המדינה, אין מקום לפרסם את הנימוקים במסגרת החלטה זו.

המבקשים בתגובה נוספת שהגישו לתגובות המאשימה, הנאשם ועד המדינה ביקשו להפנות לפסיקה שבה נאמר, כי על אף התנגדות הנחקר יכול שיימצאו טעמים מיוחדים בחריגותם שיצדיקו את התרת הפרסום. בנוסף הפנו להנחיית פרקליטת המדינה 14.22 המתייחסת לאפשרות כזו. עוד ציינו, כי על אף שאין מניעה לשדר בקריינות את דברי הנאשם ועדים אחרים בחקירות המשטרה, יש משקל מיוחד בפרסום התיעוד החזותי וכי ורק לאחרונה אישר בית המשפט המחוזי בתל-אביב את שידור חקירותיו של שר הביטחון לשעבר בנימין (פואד) בן אליעזר ז"ל בשל האינטרס הציבורי המובהק בקיום דיון בעבירות שיוחסו לו, זאת על אף פגיעה אפשרית בכבודו ובזכרו. לטענתם, אין בפרסום בו עניין של השפלה או ביזוי של הנאשם ותיעוד חזותי יכול רק ללמד על עומק החשדות והאישומים נגדו וכן לבחון את התנהלות רשויות החקירה והתביעה בפרשה. בהתייחס להתנגדותו של עד המדינה הוסיפו כי יש להם ניסיון רב בהסתרת זהותם של עדים ובכיבוד צווים של בית המשפט והם מתחייבים שלא לחשוף את זהותו, כפי שעשו בעשרות מקרים בעבר.

הדברים האמורים לעיל נכללו בבקשות ובתגובות בכתב שהוגשו על ידי הצדדים. היום, התקיים דיון במעמד ב"כ הצדדים שבו נשמעו טעונים משלימים. בהתייחס לעניינו של העד משקביץ טען מר דרוקר, כי עד זה על אף שאינו נושא במשרה ציבורית פורמלית, הוא אישיות ציבורית משמעותית המקורבת לגורמי שלטון בישראל. למיטב ידיעת המבקשים, הוא שוהה כעת בקזחסטן והם לא הצליחו ליצור עמו קשר. פנייה למשרד עורך דין שייצג אותו בעבר בארץ הניבה תשובה, שהמשרד אינו מוכן למסור את פרטי הקשר עמו או לקבל את הפנייה עבורו. לדבריו, לא ניתן להטיל על אמצעי תקשורת את החובה ליצור קשר עם החשוד השוהה מחוץ לגבולות ישראל וחזקה על המדינה שבהיותו של משקביץ חשוד שעניינו לא הסתיים יש לה דרכי התקשורת עמו.

מנגד טענה ב"כ המאשימה בהשלמה לדברים שטענה בכתב, כי ניסתה לברר עם היחידה החוקרת כיצד ניתן ליצור קשר עם החשוד בחו"ל, אך היחידה לא הצליחה לתת לה מידע בעניין. לדבריה ניתן לעשות עוד ניסיון בנדון ככל שבית המשפט יורה על כך. לטענתה, אין זה הוגן לקבל החלטה בעניינו של החשוד ללא עשיית מאמץ לקבל את תגובתו, מאחר שיש לצאת מתוך הנחה שחשודים או נאשמים אינם מעוניינים, ככלל, בפרסום קלטות חקירותיהם.

ב"כ הנאשם חזר אף הוא על התנגדותו לפרסום כל הקלטות של חקירותיו ובכללן העימות עם עד המדינה לדבריו, די בכתב האישום הקיים שבו הורשע הנאשם כדי לאפשר קיום דיון ציבורי בעניין עבירותיו. לטענתו, יש ליתן משקל מכריע לעובדה שהנאשם בחר להגיע להסדר טיעון מתוך רצון לשים את הפרשה כולה מאחוריו וגם כדי למנוע פרסום חוזר של תמונותיו בעיתונות ובאמצעי התקשורת האלקטרוניים. לטענתו, קיימים ברשות אמצעי התקשורת תמלילים של כל חומרי החקירה שבהם מופיעות גרסאותיהם של העדים בפרשה ואין מניעה לקיים בנושא שיח ציבורי. אולם, אין מקום לשיח כזה שמלווה על ידי הצגת עליבותו של הנאשם בחקירותיו שבטרם ההרשעה. כלשונו, הודאתו של הנאשם במסגרת ההסדר "יש בה אמירה שהציבור צריך לכבד שהפרשה תמה".

באת כוחו של עד המדינה ציינה, כי תוכן העימות קיים וכבר שודר וכי השיקול ששידור הקלטת מהווה מבחינה תקשורתית כלי מושך ומעלה רייטינג איננו שיקול. לדבריה, הרעיון שביסוד חוק חקירת חשודים היה להגן על זכויות העצורים

והנחקרים ולמנוע חקירה לא הולמת, אולם בקשת המבקשים מבקשת לפרוץ הגנה זו. לטענתה, הפרשה נדונה לעיפה בציבור ומדובר באינטרס רכילותי גרידא שבמסגרתו המבקשים רוצים להראות את העד מתייסר ומפליל את רבו- הנאשם ובכך אין עניין ציבורי. עוד ציינה, כי מלכתחילה הובטח לעד שהמדינה תגן עליו ושמו לא יפורסם, אך כבר למחרת היום נעשה הפרסום, בניגוד לצו שניתן. כעת, לאחר שנים שהעד מנסה להשתקם, שוב יעלה עניינו מחדש מבלי שהדבר יוסיף מידע שיש בו עניין ציבורי.

ב"כ המאשימה ציינה לסיכום, כי אין למדינה התנגדות לדיון ציבורי בסוגיית מוסד עדי המדינה, שהם מבחינתה ממלאי תפקיד חשוב. יחד עם זאת, דווקא משום חשיבותו ומשום ההבטחה שניתנה לעד ששמו לא ייחשף, יש בפרסום המבוקש משום פגיעה הן מבחינת העד עצמו והן מבחינת מוסד עדי המדינה. באשר לפרסום קלטות החקירה של הנאשם, ציינה, כי החוק והפסיקה מציינים כי פרסום כזה הוא חריג ובמקרה הנדון אין אינטרס ציבורי בפרסום, על אף שהנאשם היה איש ציבור. בעניין זה ביקשה לחדד את ההבדל בין עניינו של הנאשם לבין עניינו של השר בן אליעזר ז"ל. זאת משום שלדבריה בעניינו של האחרון שנפטר בטרם התנהל משפט לא התאפשר בירור של הפרשה בזירה הציבורית בהיעדר הליך שיפוטי שהסתיים בהכרעה. זאת שעה שבעניינו של הנאשם הבירור המשפטי הסתיים בהודאה, במתן גזר דין ובערעור שהתקיים בבית משפט העליון. לדבריה, כל שיאפשר פרסום הקלטות הוא סיפוק יצר המציצנות של הציבור ולא מעבר לכך, בניגוד לכוונת המחוקק שהותיר שיקול דעת לבית המשפט אך קבע את התרת הפרסום כחריג ואת אי הפרסום ככלל.

דיון והכרעה

בראשית הדברים אציין, כי החלטתי מיום 8.3.17 שעסקה בבקשה קודמת של המבקשים התמקדה אך ורק בפרסום קלטת החקירה של העימות המצולם שבין הנאשם לבין עד המדינה. באותה החלטה לא התבקש ולפיכך לא נדון פרסומן של קלטות החקירה של הנאשם, מלבד אותו עימות. כמו כן לא התבקש פרסום הקלטת חקירתו של משקביץ.

באותה החלטה דנתי בפירוט בעקרונות שנקבעו בפסיקה לפרשנות סעיף 13 לחוק חקירת חשודים. ציינתי שם כי מדובר בהליך שגזר הדין שניתן בו לא היה חלוט ואף כי חומר החקירה לא נחשף במהלכו של הדיון, עדיין מתקיים חשש כי חשיפתו ברבים של אותו חומר עשויה להשפיע על הליך הערעור וחשיפתו למשפט הציבור בטרם הגיע לסיומו. עוד ציינתי, כי התייעוד לפי חוק חקירת חשודים נועד לאפשר בקרה שיפוטית על אופן התנהלותם של החקירה בחדרי החקירות ופרסום ברבים שלא למטרה זו הוא בגדר חריג. בנוסף ציינתי, כי ידיעתם של נחקרים שהתיעוד החזותי והקולי, גם במסגרת עימותים שעורכת המשטרה במהלך החקירה, יפורסם ברבים, שלא במסגרת ההליך המשפטי עלולה לגרום לאפקט מצנן על נכונותם של נחקרים ועדים לשתף פעולה באופן אפקטיבי בהליך החקירה ובכך ייפגע האינטרס הציבורי של גילוי האמת.

בנוסף, התייחסתי לפגיעה האפשרית בזכות האדם לכבוד, לרבות כאשר מדובר בנחקר, עצור או אסיר. הוספתי כי העובדה שנאשם הינו איש ציבור שניהן בתפקיד ממלכתי רם אינה מצדיקה לכשעצמה פגיעה בכבוד האדם שלו וחשיפת תמונתו וקולו ברגעים מביכים ומבזים. עוד ציינתי כי יש לתת משקל של ממש גם להתנגדותו של הנאשם לפרסום. עם זאת ציטטתי גם את הנאמר **בפרשת זדורוב** (בש"פ 4275/07 פ"ד סב(3) 247), לפיו אין לשלול על הסף מקרים בהם על אף התנגדות הנחקר ימצאו טעמים מיוחדים בחריגותם שיצדיקו את התרת הפרסום. לסיכום ציינתי "אינני סבור כי

המבקשים הצביעו לעת הזאת על טעמים מיוחדים בחריגותם שיצדיקו את התרת הפרסום כאשר תמליל העימות עצמו במובחן מתמונתם וקולם של המשתתפים בו אינו חסוי. לכך מצטרף הנימוק שההליך כולו טרם הסתיים והערעור על גזר דינו של הנאשם מונח לפתחו של בית משפט העליון".

בעת הגשת הבקשה החדשה השתנו הנסיבות במובן זה שגזר הדין שניתן על ידי בתיק ביום 23.2.017 הפך לחלוט, לאחר קבלת הערעור לגביו בע"פ 2021/17 מיום 30.4.2017.

לאחר קבלת תגובות הצדדים ביקשתי לעיין בעצמי במכלול הקלטות מושא הבקשה, הן קלטות החקירות של הנאשם, הן קלטת החקירה של העימות והן קלטת חקירתו של מר משקביץ. עיון באותן הקלטות על פני שעות רבות, מלמד כי מלבד קלטת העימות שבה מתועדים רגעים מביכים במיוחד מבחינת הנאשם, שבפרסום תיעודם החזותי יש כדי לפגוע שלא לצורך בכבוד האדם שלו, הרי ביתר התיעודים החזותיים והקוליים של החקירות אין פרטים או אירועים שניתן לאפיין כמביכים או כמבזים לשעצמם.

אכן כמצוין בע"פ 5127/11 **רשות השידור הישראלית-ערוץ 1 נ' רוני רון** (10.10.2011), שב"כ המאשימה עיגנה בו טיעוניה גם במהלך הדיון בעל פה, תכליתה של הוראת סעיף 13 היא למנוע בגבולות הראויים הוצאת הנחקר מדלת אמותיו של חדר החקירה אל כיכר השוק ולתת באמצעותה היתר לכל להציץ אליו ברגעי שפל וביזיון. אולם, שיקול זה על אף חשיבותו הרבה אינו השיקול היחיד. כאשר מדובר בחקירתו של איש ציבור אין ספק כי יש עניין ציבורי מיוחד בפרסום הקלטות של חקירותיו. מבלי להיכנס לדיון ממצה בסוגיה אצין, כי אין להתעלם במישור העניין הציבורי גם משידור הצד החזותי והקולי של חקירותיהם של אנשי ציבור. אין המדובר כנטען על ידי המשיבים רק בסיפוק יצר מציצנות ורכילות.

בעידן הטלוויזיוני והאינטרנטי שבו אנו חיים, יש ערך מוסף לפרסומים המשתמשים בשפה חזותית טלוויזיונית וגם אם יש בשידור היבטי לוואי של "רייטינג" או מציצנות, הרי לא ניתן להתעלם מחשיבותה של השפה הטלוויזיונית בסיקורים של עניינים ופרשות משפטיות בעלי עניין ציבורי. ראו לעניין זה דוח הוועדה לבחינת הפתיחה של בתי המשפט בישראל לתקשורת אלקטרונית משנת התשס"ה-2004. באותו דוח צוין בין היתר כי שידורים אלקטרוניים המאפשרים להעביר לציבור תמונה ושמע מוחשיים הם בעלי עוצמה תקשורתית רבה יותר מאשר דיווחים עיתונאיים הנמסרים מכלי שני. בנוסף צוין, כי בעידן התקשורתי והטכנולוגי בו אנו חיים מרבית הציבור שואב את ידיעותיו בכל עניין ציבורי אקטואלי וגם בנוגע להליכים בבית המשפט מדיווחים הנמסרים על ידי כלי התקשורת האלקטרוניים (שם בפסקאות 79-81).

המבקשים בטיעוניהם הפנו, בין היתר להחלטתו של בית המשפט המחוזי בתל-אביב בת"פ 4637-12-15 **מדינת ישראל נ' בן אליעזר ואח'** (8.1.2018), שניתנה לאחר החלטתי הקודמת בעניינו של הנאשם. באותה החלטה התיר בית המשפט לפרסם את התיעוד החזותי של הקלטת חקירותיהם של השר לשעבר בנימין (פואד) בן אליעזר ז"ל ושל בנו אופיר יבדל"א, תוך כדי ניהול משפטם של נאשמים אחרים בפרשה. בית המשפט (כב' השופט בני שגיא) ציין שם כי "מדובר בעניין שהאינטרס הציבורי בקיום דיון הוא אינטרס ציבורי מובהק, הן מכוח תפקידו של מר בן אליעזר ז"ל בתקופה הרלוונטית, והן מכוח יתר העובדות הרלוונטיות לפרשה". עוד הוסיף כי בהתנגדות הקשורה לפגיעה בכבודו ובזכרו של המנוח עקב פרסום הקלטות מבלי שהבירור המשפטי בעניינו התקיים "אין כדי להטות את הכף לטובת הטלת

'איפול' על חקירותיו המתועדות, מה גם שלמבקשת עומדת ממילא הזכות לפרסם כתבת תחקיר או כתבה ביקורתית אודות הפרשה גם ללא אותו תיעוד". בהחלטה אחרת של בית המשפט המחוזי בת"א בב"ש 91709/04 **חברת החדשות נ' מדינת ישראל וגונן שגב** (8.6.2004) הותר פרסום קלטות חקירה של השר לשעבר גונן שגב שהואשם שם בביצוע עבירות סמים. בית המשפט (כב' השופט ח' כבוב) ציין שם "כי במלאכת האיזון העדינה בין אינטרסים וערכים אלה אין להתעלם מגורם בעל משקל רב ואולי מכריע בנסיבות אלה והוא עובדת היות המשיב אישיות ציבורית ידועה ומוכרת שבעברה מילוי תפקיד בכיר ביותר בשירות הציבור, תפקיד שר בישראל שמואשם בעבירות חמורות ביותר - ולפיכך לבקשה יש היבט ציבורי רב ערך שאינו מתקיים לגבי נחקרים רגילים". יצוין כי בית המשפט שם אסר, בהסכמה, שידור קטעים בעלי אופי רכילותי שאין בינם לבין החקירה ולא כלום.

אינני מקבל את האבחנות שביקשו ב"כ המאשימה וב"כ הנאשם לעשות בין אותן פרשות לבין עניינו של הנאשם. מאותן אבחנות עולה כי למעשה לא יתכן פרסום של קלטות חקירה של איש ציבור שעניינו הסתיים בהסדר טיעון. מסופקני אם עשייתו של הסדר טיעון נועדה לאפשר את סיומו של הדיון הציבורי בפרשות לגביהן הוגש כתב אישום ולמנוע, ממועד סיום ההליך ואילך, פרסום של תיעוד חזותי של החקירות כחלק מאותו דיון. אין ספק שלפרשה דנן עדיין יש חשיבות ועניין ציבורי כפי שהסכימו כל הצדדים, מה גם שב"כ הנאשם אישר כי מרשו הגיש בקשה לחנינה לנשיא המדינה שגם היא עשויה לעורר דיון ציבורי.

אותם נימוקים שהביאו את בית המשפט להתיר את פרסום קלטות החקירה בפרשות בן אליעזר ושגב מצדיקים לדעתי את פרסום קלטות החקירה של הנאשם במקרה הנדון, על אף התנגדותו, משום שמתקיים בהן אותו עניין ציבורי חריג המצדיק את הפרסום והגובר על יתר השיקולים. יחד עם זאת לאחר צפייה בקלטות אני מוצא להורות, כי אין לשדר מתוכן קטעים שבהם מתועד הנאשם מתפלל, אוכל, שותה או נח בהפסקות שבין החקירות ובמהלכן וכן כל קטע אחר שבו אין תיעוד של החקירה עצמה.

לעומת זאת, לא מצאתי לנכון לשנות מהחלטתי לאסור את תיעוד קלטת העימות וזאת ממספר טעמים. ראשית, בניגוד לקלטות החקירה האחרות הנאשם נחשף באותה הקלטה באופן חזותי וקולי בדרך שיש בה כדי להביכו ולבזותו במיוחד. האינטרס האישי של הנאשם כנחקר למנוע את שידור אותו תיעוד פוגעני גובר במקרה זה לדעתי על האינטרס הציבורי שבידור. זאת במיוחד משום ששידור תוכן התמליל של העימות לא נאסר. בנוסף שידור התיעוד החזותי והקולי עלול לסייע, בנסיבותיו המיוחדות של המקרה, ולו בעקיפין לחשיפת זהותו של עד המדינה, שעל פי המתואר על ידו ולא נסתר, כבר נפגע לא מעט מחשיפה שהייתה לגביו, הן בסביבתו הקרובה והן בציבור בכלל על אף צו איסור הפרסום. זאת גם אם יעשה שימוש באמצעי שיבוש ועיוות חזותיים וקוליים, כמובטח ע"י המבקשים. בנוסף, בהתרת השידור יש גם כדי לפגוע בנכונותם של עדי תביעה פוטנציאליים ובכללם עדי מדינה להימנע משיתוף פעולה עם רשויות החקירה מחשש שבעתיד יפורסם תיעוד קולי וחזותי שלהם בניגוד לרצונם.

לסיכום, בהתחשב בשיקולים אלה וכן בעובדה שההליך בעניינו הפך לחלוט, אינני סבור כי יש מקום למנוע את פרסום הקלטת חקירותיו של הנאשם, למעט הקלטת העימות עם עד המדינה, זאת בשל האינטרס הציבורי המובהק בדיון בפרשה לנוכח מעמדו של הנאשם בעת ביצוע העבירות בהן הורשע וטיב העבירות בהן הורשע. לגבי אלה אמר בית המשפט העליון בערעור: **"לא ניתן להפריז בחומרתן של העבירות שבהן כשל המערער תוך ניצול של מעמדו**

הרם - עבירות על טוהר המידות, שפגעו בערך של יושרה בחיים הציבוריים בכלל ובמעמדה של הרבנות הראשית בפרט. המדובר בעבירות שהפסול המוסרי הנלווה להן גלוי על פני הדברים. התובנה ש"שוחד יעוור עיני חכמים" אינה רק עתיקה, אלא גם תקפה כביום כתיבתה."

בכל הנוגע לפרסום קלטת החקירה של מר משקביץ, אני סבור כי יש מקום למצות את הניסיון לאתרו במקום מושבו בחו"ל כדי להביא לידיעתו את דבר הבקשה וכן את אפשרותו להגיב עליה. בנסיבות שבהן מר משקביץ עודנו חשוד ולאחר ששוכנעתי כי המבקשים עשו מאמץ של ממש לאתרו ככל שהדבר אפשרי מבחינתם, אני מורה למאשימה באמצעות משטרת ישראל לנסות וליצור קשר עמו במקום הימצאו הנוכחי ולהודיע לו על הבקשה ועל האפשרות הנתונה לו להגיב עליה, בין במישרין ובין באמצעות בא כוח.

המאשימה תודיע לבית המשפט על תוצאת הניסיון ליצור קשר עם העד משקביץ לא יאוחר מיום 15.10.18, עם העתק למבקשים. ככל שיעלה בידי המאשימה להעביר את דבר הבקשה לידי מר משקביץ הוא יהיה רשאי להגיב עליה בתוך 15 יום מעת קבלת הידיעה, בין במישרין ובין באמצעות בא כוח. ככל שתוגש תגובה על ידי מר משקביץ או במקרה שהמאשימה תודיע כי לא עלה בידה ליצור עמו קשר כאמור או כי נמסרה לידו הידיעה על הבקשה אך הוא נמנע מלהגיב, יוכלו המבקשים לעתור לקיום דיון נפרד בפרסום הקלטת בעניינו. מאחר שמותב זה מסיים את תפקידו תידון אותה בקשה, ככל שתוגש, בידי מותב אחר שיקבע נשיא בית המשפט.

סוף דבר

כאמור לעיל אני מתיר בשלב זה את פרסום כל קלטות החקירה של הנאשם, למעט קלטת העימות עם עד המדינה, בתנאים שפורטו לעיל. המאשימה תמסור את הקלטות לידי המבקשים עד ליום 12.9.18.

ההנחיות בעניינו של מר משקביץ הן כמפורט לעיל.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים ותעביר התיק לעיון שופט תורן ביום 16.10.18. כמו כן תחזיר את התקליטורים ואת קלסרי התמלילים לידי המאשימה.

ניתנה היום, כ"ד אלול תשע"ח, 4 ספטמבר, 2018 בהיעדר הצדדים.